
»Jag vet att Gud älskar mig«

Berättelser om att vara
troende hbtq-person

 RFSL Ungdom

© RFSL Ungdom 2011

PROJEKTLEDARE Edward Summanen

ILLUSTRATION C. Kåberg

GRAFISK FORM *Zie*

TRYCK Skåne Offset

Tack till alla medverkande!

Utan era berättelser hade denna broschyr inte varit möjlig att göra.

Denna broschyr är en del av RFSL Ungdoms projekt *Tyst?* som drivs med stöd från Ungdomsstyrelsen. Syftet med projektet är att synliggöra och stärka unga troende hbtq-personer.

RFSL UNGDOM ARBETAR för hbtq-ungdomars rättigheter och möjligheter. Vi arbetar politiskt och socialt på lokal, nationell och internationell nivå. För oss finns en tydlig problematik med den heteronorm som idag genomsyrar samhället. Enligt heteronormen förväntas alla människor vara antingen tjejer eller killar, vara heterosexuella och vilja ha parförhållanden. Den som följer normen får fördelar och kan ta en mer självklar plats i samhället. Den som avviker från den får inte alltid samma möjligheter som andra. För oss i RFSL Ungdom är det viktigt att motverka alla normer som begränsar hbtq-ungdomar.

Lika viktigt är det att göra hbtq-ungdomar synliga. Den som är osynlig har svårare att ta plats och bli tagen på allvar. I vårt arbete möter vi ofta uppfattningen att hbtq och religion inte hör ihop och de ställs mot varandra, som om de vore motsatspar. Troende hbtq-ungdomar är en grupp som i högre grad osynliggörs och ifrågasätts. Det sker i troende sammanhang, inom hbtq-communityt och i samhället i stort. Det verkar finnas en bild av att hbtq och religion i princip aldrig möts i en och samma person, och om det skulle råka hända är någon av identiteterna på något sätt undanskuffad. Vi är många som vet att verkligheten ser annorlunda ut. Att vara hbtq och troende är två lika centrala delar av en själv för många personer.

Vi i RFSL Ungdom är ständigt beredda att utmana bilden av hur en hbtq-ungdom är, hur denne ser ut och vad som är viktigt för denne. Länge har en bild av hbtq-ungdomar som icke-troende, sekulariserade och religionsfientliga fått råda. Bilden är snäv och normen stänger ute. Troende hbtq-ungdomar har inte fått ta samma självklara plats i

hbtq-communityt. RFSL Ungdom arbetar för ett samhälle som inte stänger ute hbtq-personer, och därför är det lika viktigt att vi i vår egen rörelse inte stänger någon ute.

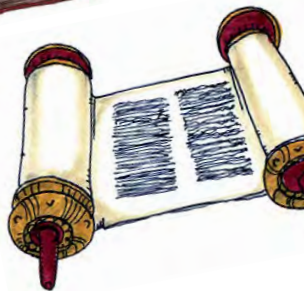
Den som är öppen med sin identitet som troende hbtq-person kan möta ständiga ifrågasättanden, ändlösa debatter, oförståelse och osynliggörande. Som en konsekvens av det känns såväl hbtq-rörelsen som troende sammanhang inte alltid välkomnande och självklara.

Vi vill med projektet **Tyst?** och den här broschyren förändra föreställningarna om hbtq-personer som sekulariserade, och troende som negativt inställda till hbtq-personer.

Projektet **Tyst?** betyder för RFSL Ungdom att vi påbörjar ett arbete med att göra upp med felaktiga föreställningar kring vilka som är våra medlemmar, vad vi ska tänka på när vi planerar ett arrangemang och vilka andra organisationer vi ska samarbeta med. Men framför allt gör det RFSL Ungdom till en mer självklar plats för troende hbtq-ungdomar.

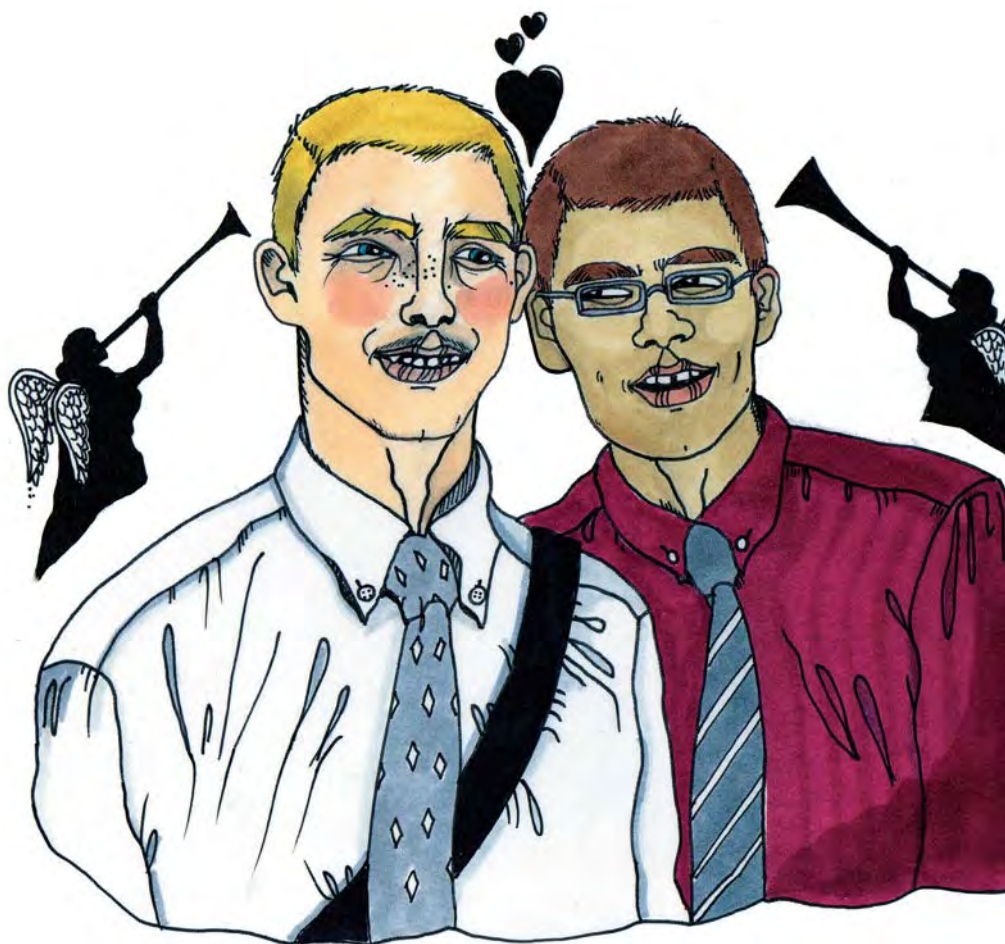
EMELIE MIRE ÅSELL

Förbundsordförande RFSL Ungdom

Alla berättelser i denna broschyr är delar av intervjuer som genomfördes under 2011. Intervjuerna genomfördes via mejl eller möte. Intervjusvaren har redigerats för att öka läsvänligheten. Alla intervjupersonerna står med under pseudonym och heter egentligen något annat.

Stefan 17 år:

Jag är uppvuxen i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, även kallade mormoner. Jag är den yngsta personen i en stor familj där båda mina föräldrar och de flesta av mina syskon fortfarande är aktiva. Just nu genomgår jag dock en period där jag känner att jag vill ta avstånd från många utav lärorna och vill gärna

Den gud jag vill tillbe är inte en gud som utesluter personer. Varför skulle Gud döma en om Gud förstår allting?

skilja mellan religion och tro. Religion innebär att man följer de läror och de normer som satts upp av en kyrka. Tro innebär att man har en tro men att det inte styr ens liv på samma sätt. Min tro på en kristen Gud finns fortfarande kvar men istället för att Gud är en domare som jag ska anpassa mig till utifrån alla läror som människor har satt upp, så är det snarare en Gud som accepterar. Som är ett hjälpmedel för mig och en form av andlig kontakt som jag kan ha helt

individuellt. Den gud jag vill tillbe är inte en gud som utesluter personer. Varför skulle Gud döma en om Gud förstår allting?

Jag är homosexuell. Det har jag känt hela livet. Sen har det pendlat hur mycket jag vill ta åt mig av det eller inte. Mitt liv förändras mycket just nu och jag blir mer och mer den jag egentligen vill vara. Jag accepterar mig själv. Jag är dock inte speciellt öppen. Jag kan prata med folk jag knappt känner eftersom vet jag att det inte påverkar mig. Och jag har en kompis som har varit ett jättestort stöd för mig och jag har kunnat prata mycket med henne. Nyligen berättade jag även för min syster. Så jag försöker vara mer och mer öppen men det känns egentligen inte särskilt annorlunda av att jag säger att jag är bög. För det har ju alltid varit så.

Hela livet har jag känt att det har varit svårt att identifiera Gud. Jag hade ingen speciell relation till Gud eftersom det mest kändes som en domare. Men nu känns det annorlunda. Jag kan se skillnad på vad någon annan säger åt mig att Gud är och det jag själv känner att Gud är.

För en tid sedan var jag med på ett hbt-möte på en gymnasieskola. Jag går inte på den skolan men följde med en kompis dit. Det blev lite konstig stämning för min kompis berättade direkt för dom andra att jag är mormon och alla började fråga om det. Jag svarade att »Ja, jag är mormon och jag är homosexuell«. De började ifrågasätta och tyckte inte riktigt att det gick ihop. Det blev lite konstigt och efteråt tänkte jag på det. Att man faktiskt kan vara både och.

Det spelar ingen roll vad du lär dig under din uppväxt, du kommer fortfarande att vara homosexuell om det är det du är. Jag har varit med om konversationer där folk vill argumentera fram till vad som är rätt och vad som är fel. Många tror att det finns en sorts mönsternorm som man måste följa. Men alla är olika och det är någonting man behöver förstå. Man måste acceptera personer för den de är.

Sabine 22 år:

» Jag är medlem i Svenska kyrkan och även i organisationen Svenska kyrkans unga som är en fristående organisation med den kristna tron som grund för sin verksamhet. Som liten blev jag döpt in i den protestantiska kristna kyrkan men det var nog mest av traditionella skäl. Under min uppväxt pratade vi inte alls om tro eller liknande och man var aldrig i kyrkan om det inte var för att någon begravdes, gifte sig eller döptes. Min egen tro växte fram under konfirmandtiden. Det gick lite knackigt i början men genom min hemförsamling och medarbetarna i deras ungdomsverksamhet kände jag mig välkommen precis som den jag är. Jag förstod att min tro får se ut precis som jag vill att den ska göra.

Med grunden i 1 Korintierbrevet kapitel 13, vers 13 *Men nu består tro,*

hopp och kärlek, dessa tre, och störst av dem är kärleken så bygger jag min tro på en Gud som älskar oss alla precis som vi är. En Gud som också vill att vi ska älska våra medmänniskor precis som dom är! Vi är skapade till Guds avbilder: till han, hon, hen, den, det. Till hetero, homo, bi, trans, queer. Vi är perfekta precis som vi är eftersom vi alla, med den mångfald som vi människor ger världen, speglar Gud och är Guds avbilder.

För mig är min tro mycket viktig och jag tjänar Gud genom att älska alla människor för den de är. Jag måste inte vara på något speciellt sätt eller göra någonting förutom att

Vi är skapade till Guds avbilder: till han, hon, hen, den, det. Till hetero, homo, bi, trans, queer. Vi är perfekta precis som vi är eftersom vi alla, med den mångfald som vi människor ger världen, speglar Gud och är Guds avbilder.

sprida Guds kärleksbud. *Ni har hört att det blev sagt: Du skall älska din nästa och hata din fiende. Men jag säger er: Älska er fiende och be för dem som förföljer er. (Matt 5 43–44)* Jag ska älska alla mina medmänniskor och jag ska inte hata någon som hatar mig eller hysa agg utan be för den personen i hopp om att denne någon gång skall kunna älska alla

människor och inte längre ha fördomar om att en människa skulle vara mindre värdefull än en annan.

Att jag attraherades av tjejer kom jag på väldigt tidigt, redan i mellanstadiet. När jag var 13 år kom jag ut som bisexuell för mina vänner. Två år senare insåg jag att jag var flata. Det kan vara svårt att få personer utanför kyrkan att förstå att det är helt okej att ha en annan sexuell identitet än hetero och ändå känna sig välkommen inom kyrkan. Självklart finns det några dammiga fundamentalister av den äldre generationen kvar inom Svenska kyrkan, det går inte att förneka, men jag tror att hur en person än identifierar sig så kommer det alltid att finnas någon som har fördomar och förakt mot den personen. Vare sig det är inom ett trossamfund eller någon annanstans i samhället.

Sara 20 år:

Jag växte upp bland muslimer och ortodoxa kristna. Hela släkten är antingen muslimer eller ortodoxa katoliker.

Jag fick lära mig att Gud är något hemskt, något att endast tilltala när man är troende muslim/kristen. Att man ska frukta Gud och att man måste vara en så kallad »hederlig« muslim eller kristen för att komma in i himmelen. Jag bad till Gud varje dag och var rädd för Hens vrede. Jag vågade inte riktigt ifrågasätta något förrän jag fyllde 17 år. Efter första året på gymnasiet kände jag att jag tappade

tron på Gud. Det var i samma veva som

***Jag insåg att jag var
varken muslim eller kristen.***

Eller var jag kanske båda?

***Jag vet i alla fall nu att
Gud finns och att Gud
älskar varenda en av oss,
vad vi än gör.***

jag insåg att jag var homosexuell och tänkte att det inte gick ihop med att vara en »hederlig« muslim eller

kristen. Efter att ha mått dåligt i flera år insåg jag att Gud inte är något att

frukta mer än vad du fruktar dina föräldrars besvikelse. Jag insåg att jag

var varken muslim eller kristen. Eller var

jag kanske båda? Jag vet i alla fall nu att Gud

finns och att Gud älskar varenda en av oss, vad

vi än gör. Som en beskyddande förälder som ger oss

möjlighet att finna styrka och mod. Jag tror inte längre på Gud enbart

för att inte hamna i helvetet. Jag började tro på Gud när jag var 17 år.

Innan dess så trodde jag inte: jag fruktade. Men den som fruktar finner ingen kärlek eller ro.

När jag var yngre sa min mamma till mig att när jag blev stor skulle jag få en man. Jag svarade inte: jag ville faktiskt hellre ha en fru. När jag var 14 år kom jag ut som bisexuell för mina vänner och min mamma. Mina vänner brydde sig inte särskilt mycket, men mamma sa att det var bara en fas. När jag sen kom ut som homosexuell för mina vänner när jag var 16–17 år så var det ingen stor grej. De sa att de hade vetat det hela tiden.

Min tro på Gud och min sexuella läggning hör ihop. Det var när jag accepterade mig själv som jag började tro. Jag tror inte att homosexualitet är en skam, något ohederligt eller en synd. Jag tror inte på skam, ohederlighet eller synd. Jag skäms inte, att ha skam är fult. Jag är inte syndig (endast att frånta någon dens frihet är en synd) och heder har jag aldrig haft. Ingen människa är hederlig. Heder är över-skattat. Det har inte varit svårt att komma ut för präster eller imamer men att komma ut för ateister kan vara svårt. »Hur kan du tro på någon som hatar dig?» har jag fått höra. Men vad vet de om min tro? Det är inte viktigt för mig att förklara min tro för någon. Min tro är min egen.

Samuel 22 år:

» Jag tillhör kväkarna. Jag kom dit vid 17 års ålder efter att ha funderat på saken i flera år. Mitt största tvivel var att jag inte kände mig kristen, men jag insåg snart att jag var välkommen ändå. Min tro betyder i perioder ingenting men när jag förmår komma i kontakt med det jag kallar »Gud« så upplever jag att det ger mig styrka både i vardagen och vid kriser.

Jag definierar mig som bisexuell transkille. Jag kom på när jag var 15 att jag kunde bli kär i kvinnor men det var först efter 20 som jag insåg att oj, jag är ju inte kvinna själv! När jag sökte mig något att tro på var det väldigt viktigt att hbtq i alla former skulle accepteras. Jag hade många frikyrkliga klasskamrater som var väldigt homofoba och det skrämde mig. När jag kom i kontakt med kväkarna var deras syn på hbtq nästan det viktigaste, men jag insåg snabbt att många där var h, b och t och att jag var långtifrån ensam. Kväkarna är beredda att viga samkönade par och har varit öppna för att förrätta partnerskap så länge som det har funnits. Det var en av de mest betydande pussel-bitarna när jag blev medlem. Hade jag inte blivit accepterad som hbtq av *alla* kväkare jag mötte hade jag aldrig gått med.

Rosalie 25 år:

Jag ägnar mina dagar åt att läsa till präst och att planera mitt bröllop med min fästmö. Jag har, under 10 år som kristen, alltid känt att Gud har kallat mig till att bli präst. Allt började med att jag gick och konfirmationsläste i Svenska kyrkan när jag var 14 år gammal. Jag kommer från ett ickekristet hem, men jag tänkte ändå ge det där med Gud och kyrkan en chans. Under läsåret hittade jag hem i kyrkan. Gud var inte en sagogubbe utan en varm, närvarande kärlek och famn som jag kunde vila i.

Jag får ofta frågan hur det går ihop att vara kristen och flata men för mig är det inte någon motsättning.

Den Gud jag tror på och älskar, älskar mig för den jag är. Hen hade inte skapat mig som flata om Hen inte älskat det med. Jag tror vi har en väldigt queer Gud som vägrar gå med på dagens könsnormer.

Den Gud jag tror på och älskar, älskar mig för den jag är. Hen hade inte skapat mig som flata om Hen inte älskat det med. Jag tror vi har en väldigt queer Gud som vägrar gå med på dagens könsnormer. I Ruts bok finns exempelvis ett strålande exempel på en regnbågsfamilj!

Jag och min fästmö ska gifta oss i kyrkan där jag döptes och konfirmerades.

Majoriteten av gästerna är troende kristna och de står alla bakom vår relation och hejar på oss. Jag har fått höra av vissa att vårt kommande äktenskap står på en »syndig grund« och att jag inte är representativ som präst för att jag är homosexuell. Jag försöker låta dessa kommentarer rinna av mig, men ibland är det svårt och jag blir sårad. Då vänder jag mig till Gud och ber om Hens varma hand och trygga famn. Det är något som alltid funkar!

Jag är övertygad om att vi alla har ett syfte i världen. Min uppgift som »flatpräst« är att öppna upp kyrkans tröga dörrar, slipa ner trösklarna och vägleda människor fram till den älskande Gud jag mött. En Gud som inte dömer, en Gud som har skapat oss alla till de vi är.

Johannes 24 år:

» Jag växte upp i en ateistfamilj och är inte ens döpt. Men när jag var 17 år hamnade jag i ett sammanhang med kristna personer. Började fundera och kom fram till att jag tror på Gud. Jag har nog egentligen varit troende hela mitt liv fast jag satte inte ord på det förrän då. Jag har varit med i samfund till och från och var medlem i en kristen frikyrka i flera år.

Det finns två viktiga sidor av min tro. Den ena sidan är den personliga relationen till Gud. Det ger mig stöd. Den andra delen är hur jag ser på världen och hur jag förhåller mig till de stora frågorna i livet. Jag tycker inte att jag har några självklara svar men jag har någon sorts grundstomme. Jag tror att det finns någon som har skapat den här världen och som bryr sig om vad vi gör med varandra här. För mig är det väldigt viktigt med mänskliga rättigheter och att vara ödmjuk inför olikheter. Det bottenar väldigt mycket i min tro.

Jag har aldrig känt mig som trans utan ser det som att jag råkade få en kropp som inte stämde med hur jag såg på mig själv. Och jag har alltid gillat killar så jag har hela tiden tänkt att jag är böj. I början tänkte jag att det skulle vara jobbigt att förena hbt och tro. Jag hade hittat något som jag ville tillhöra och som kändes jättebra för mig. Men jag var rädd för att det skulle finnas en massa fördomar inom kyrkan. Kan jag vara böj? Får jag göra en könskorrigering? Är det okej med Gud? Är det okej med kyrkan? För kyrkan är ju en annan sak än Gud. Jag kände att jag inte kunde kompromissa med det hela. När jag som 19-åring vände mig till kyrkan gick jag helt enkelt dit och sa »Hej, jag vill vara här. Jag är transsexuell och böj. Ska jag gå härifrån eller är jag välkommen?«. Men de svarade att »Självklart är du

Det finns två viktiga sidor av min tro. Den ena sidan är den personliga relationen till Gud. Det ger mig stöd. Den andra delen är hur jag ser på världen och hur jag förhåller mig till de stora frågorna i livet.

välkommen». Det fungerade faktiskt oerhört bra med de flesta där. Jag har även haft många kristna människor omkring mig som varit väldigt empatiska kring det jobbiga i könskorrigeringsprocessen. Jag fick väldigt mycket stöd.

Jag upplever att det pratas mycket om att vara homosexuell och att ha en tro. Men jag tycker att trans väldigt ofta glöms bort! Det är många som inte har en aning om vad trans är. Det känns som att det är en bra bit kvar i den processen.

Det var lite krångligt i början med hur jag skulle förhålla mig till Bibeln eftersom det är den som människor slänger i huvudet på en med en massa citat. Vad man får och inte får göra. Och synen på att Gud skapar en perfekt. Varför hamnade jag i den här kroppen då? Men jag insåg att det finns en massa människor som föds på många olika sätt. Med olika sjukdomar och funktionsnedsättningar. Och de är ju bra som de är så varför skulle inte jag vara det?

Adrian 23 år:

Jag är född in i Svenska kyrkan, döpt och konfirmerad. Min tro är egentligen något som snarare liknar hinduism än kristendom; jag tror definitivt inte på Jesus som Guds enfödde son. Däremot tror jag att Gud är en slags kraft som finns överallt och att vi alla har en bit av denna kraft i oss (som hinduismens Brahman och Atman). Jag har dock aldrig haft några tankar på att konvertera; trots allt känner jag mig hemma med allt som är bekant för mig i Svenska kyrkan. Jag stannar där av tradition.

Jag har vid ett par tillfällen känt något som jag bara kan beskriva som en Guds närvaro. Det känns tryggt för mig att tänka att någon står bredvid mig. Någon som inte kräver något av mig, någon som aldrig kommer att vara besviken på mig, men som skänker trygghet med sin blotta närvaro. Jag läste någonstans att de människor som Gud utsätter för svåra saker är de som klarar av dem. Det är en tanke jag hållit fast vid flera gånger i livet. Ibland när jag har gått igenom något

svårt har jag tänkt att »jag blir utsatt för det här för att Gud vet att jag kan ta mig igenom det – det är en komplimang.« Jag behöver inget bevis för Guds existens – det är själva tron som ger styrka.

Jag är först och främst transperson och identifierar mig varken som man eller kvinna. Jag har egentligen alltid vetat, men jag »glömde bort« det när puberteten slog in och jag plötsligt förväntades vara mitt biologiska kön på ett helt annat sätt. Det dröjde fram tills jag var ungefär 18 år innan jag började inse att något inte stämde. En ganska lång och mycket förvirrad period följde då jag inte riktigt visste vad

Ibland när jag har gått igenom något svårt har jag tänkt att »jag blir utsatt för det här för att Gud vet att jag kan ta mig igenom det – det är en komplimang.« Jag behöver inget bevis för Guds existens – det är själva tron som ger styrka.

jag var, förmodligen mycket för att jag hakade upp mig på ord som bisexuell, queer, transvestit och transexuell och försökte komma på vilket ord som bäst beskrev mig. Till slut lade jag alla ord åt sidan och sa till mig själv att jag helt enkelt är som jag är. Många människor blir fortfarande förvirrade när jag inte vill placera in mig själv i de fack som den mänskliga arten tycks vara så

förtjust i. Men jag kan faktiskt dra en parallell till religion; om jag säger att jag på pappret tillhör Svenska kyrkan och därmed den kristna tron men att jag egentligen har en tro som inte fullt stämmer överens med någon av de religioner som finns namngivna, då köper folk i regel det. Så varför skulle de inte också kunna köpa att jag är registrerad som ett visst kön, men identifierar mig som något vi inte riktigt har ett ord för eller att jag inte vill identifiera mig med någon av de tre »officiella« sexuella läggningar som finns?

Min tro har jag alltid varit öppen med även om min tro har förändrats under mitt liv, precis som min hbtq-identitet. Jag har aldrig upplevt några problem med att förena min tro med att vara hbtq. Jag tycker det är viktigt att vara öppen för att visa att det är helt okej och fullt möjligt att kombinera tro med vilken identitet man än har. Jag hoppas att det kan hjälpa andra som är vilsna i sin egen identitet att se andra som är öppna.

Sana 39 år:

Jag är född muslim och var troende tills tonåren. Sedan tappade jag tron på organiserad religion men har fortfarande en stark tro på Gud och det gudomliga. Som barn besökte min familj Mecca och jag har ett starkt minne av att ha gått runt alla varven runt Ka'aba. Mina föräldrar är troende och nyligen frågade mina föräldrar mig »vill du följa med oss på *Umrah* och *Hajj* (pilgrimsresa) till Mecca?«. Jag var ganska förvånad över frågan eftersom mina föräldrar känner till min läggning och vet att jag inte praktiserar islam på samma sätt som de. Jag svarade tvekande att »tror inte det, vad ska jag göra där?« men nu i efterhand så funderar jag på det – det är kanske dags att besöka Guds stad igen.

Jag började leva lesbiskt i 20-årsåldern och berättade inte för mina föräldrar om min läggning på grund av rädsla för inacceptans och förskjutning. Jag kände kravet på att leva ett »normalt« heterosexuellt liv. Men efter några år upptäckte mina föräldrar det hela ändå. De hade svårt att förstå det och de hoppades i flera år på »normalisering«. Främst min pappa försökte övertala mig eller på olika sätt påpeka att det var dags att leva ett »normalt« liv, gifta sig och bilda familj. Föreställ er min överraskning sju år senare när mina föräldrar säger »du vet väl att du kan skaffa barn på egen hand också?«. Det var för mig ännu ett bevis på acceptans från deras sida och ett bevis på att de kan se alternativa livssituationer och levnadssätt. Jag har haft turen att ha föräldrar som älskar mig och som med tiden accepterat det faktum att deras barn är lesbiskt och har valt att leva sitt liv på detta sätt.

Det finns inga konflikter med Gud. Gud accepterar mig som jag är. Jag är spirituell och tron är viktig för mig. Visst har jag tvekat på Gud och på religionsbegreppet som skapat elände och besvär i människors liv. Men jag har aldrig låtit det hindra mig eller diktera över mitt liv.

Alex 23 år:

Jag är inte medlem i något samfund men jobbar på Frälsningsarmén. Det är också där jag numera har mitt hjärta. Jag har tidigare gått till Svenska kyrkan och har kallat mig religiös i många år. Har sökt på olika ställen och var nog mer en vilsen sökare än kristen. Jag gick till kyrkan mer av gammal vana. Men så blev jag sjuk och spenderade stora delar av mina tonår inom vården. Var även placerad på ett behandlingshem och var väldigt självdestruktiv. Så kom den dagen då jag kände mig ensamast i världen. Där och då bad jag Jesus rädda mig. Och det gjorde han! Jag kunde sakta men säkert börja en lång väg till läkande. Så min tro betyder allt för mig.

Jag kom på att jag var homosexuell när jag var 16 år. Eller jag var mogen att erkänna det för mig själv då. Jag är inte öppen för alla. Men

alla mina vänner vet. Tror att familjen vet fast att jag inte har sagt något. Mammor vet ju allt, är det inte så?

När jag flyttade och började jobba på Frälsis i en större ort så började jag känna mig mer hemma. Alla på jobbet vet att jag är bög. Det har inte varit några problem alls utan jag är en i gänget. Skönast är att ingen ser mig som just Bögen utan att alla ser mig för den jag är. Jag känner mig mer inkluderad där än någon annanstans.

Julia 22 år:

» Jag blev döpt som barn och har sedan dess tillhört Svenska kyrkan trots att jag inte kommer från ett troende hem. När jag ville konfirmera mig stötte jag på motstånd, framför allt från min mamma. Varje söndag när hon skulle skjutsa mig till kyrkan suckade hon djupt och undrade om det verkligen var en god idé. Man kan säga att konfirmationen var min tonårsrevolt. Senare valde även min yngre syster att konfirmera sig. Min syster började spendera en kväll i veckan i församlingens ungdomsgrupp. Jag tyckte det verkade spännande och hängde med dit. Där mötte jag en väldig värme, ett stort välkomnande och en acceptans som jag aldrig tidigare mött. Som osäker tonåring var det en befrielse. Jag fortsatte att åka till församlingshemmet en gång i veckan och blev medlem i Svenska kyrkans unga. Då var jag 17 år och sedan dess har min tro betytt mycket för mig. Den ger mig en fast punkt i en annars kaotisk tillvaro och stöd i livets svåra stunder. Den skänker också väldigt mycket glädje och en känsla av samhörighet.

I 19-årsåldern insåg jag att jag är bisexuell. Jag är helt öppen med det för vänner och bekanta. Utöver det är jag undergiven bdsm-utövare men det är det väldigt få som känner till. Fördomarna mot bdsm är stora och det är sällan fullt accepterat. Ofta hör man fördömanden som inte bygger på annat än rädsla och okunskap. Mina nära vänner känner så klart till mitt bdsm-utövande. Inför min familj berättar jag inte mycket. Mitt privatliv håller jag privat.

I de sammanhang inom Svenska kyrkan där jag först hamnade var det en självklarhet att all typ av kärlek var god och fantastisk. Det var först senare som jag insåg att det inte var självklara åsikter hos alla. Men inom mitt samfund är det bara en minoritet som motsätter sig äktenskap för par av lika kön. Tyvärr är minoriteten väldigt högljudd och använder många fula knep för att få det att verka som att deras uppfattning skulle vara den enda sanningen. Många gånger är det tungt att behöva argumentera mot människor som säger att mitt »val« av sexualitet gör att jag inte kan vara kristen. Båda delarna är ju stora delar av den jag är! Hur konstigt det än kan låta har dock ifrågasättandet fördjupat min tro. För att inte falla dit i diskussionerna måste man vara påläst och säker på sin sak.

Att komma ut som troende i hbtq-sammanhang har ibland inneburit att bli ifrågasatt men oftast är det mycket enklare där. Inom hbtq-världen kan man förklara att kyrkan är i en stor förändring och att vi går mot en bättre tid. Eftersom Svenska kyrkans unga som förbund gjort starka ställningstaganden för hbtq-personers rättigheter är det många som förstår att en stor majoritet av den nya generationen inom Svenska kyrkan är positivt inställd till detta.

Mia 25 år:

Jag pratar inte med så många om min tro. Tidigare var jag med i en icke-kyrklig ungdomsförening. På mitt första möte var det en person som sa att alla kristna är idioter. Där pratade jag aldrig om att jag är troende. Jag brukar inte alltid vara öppen med min läggning heller. Jag kan vara det ibland, om någon frågar. Annars har jag ofta försökt leta efter neutrala ord om jag ska prata om mig och min partner. Jag är inte så intresserad av kön men vet inget ord som beskriver det på ett bra sätt. Jag är sexuell men känner mig inte som homosexuell eller bisexuell eller lesbisk. Det brukar jag säga ibland om någon placerar mig i ett fack.

Det här med att förena tro och att vara hbt, det fick jag både uppleva

och fundera kring när jag gjorde volontäråret i Svenska kyrkan. Det var ett år då jag verkligen fick grubbla över alla existentiella frågor eftersom det är själva vardagen i Svenska kyrkan. Jag hade väldig tur med min handledare: hon hade varit kaplan i ЕКНО. Under det där året förstod jag att min bild av kyrkan var lite fördomsfull. Det finns verkligen alla typer av människor där. Som att det i min födelseförsamling fortfarande finns en präst som sjukskriver sig när han ska samarbeta med kvinnliga präster. Samtidigt finns det en kvinnlig präst i samma församling som är gift med en kvinna.

Jag har tänkt mycket på Bibeln. Den är en form av gott och blandat av allt möjligt. Jag var på ett bröllop nyligen och prästen började prata om att »vi är skapta till man och kvinna«. Men jag känner att det finns andra bitar i Bibeln som snarare förmedlar att »vi är människor allihop«. Och det stärker mig att det inte är genom föreningen mellan en kvinna och en man som människan blir fullkomlig. Det finns helt enkelt olika sätt att se det hela. Det är Bibelns styrka och svaghet: det är en samling dubbeltydiga texter. Den ger mig kraft på många sätt och sen är det väl tillåtet att strunta i det andra.

Esther 30 år:

» Att vara jude/judinna betyder att jag aldrig är ensam och min tro ger näring åt min själ. För mig är inte relationen »sexualitet«/religion något problematiskt, men det beror ju kanske på att jag inte är ortodox.

Ellen 20 år:

» I högstadiet insåg jag att jag är homosexuell. Först blev jag riktigt arg. Arg på mig själv och arg på Gud som hade gjort allt så förbannat krångligt. Varför kunde inte jag få ett enkelt liv som alla andra? Ganska snart insåg jag dock att det inte var något jag kunde göra åt saken. Efter att ha kysst en tjej för första gången så förstod jag att jag aldrig skulle kunna känna för en kille så som jag kände för henne. En bit in på gymnasiet hade jag kommit ut för i princip alla omkring mig och det kändes jättebra!

Jag gillar att tro: det har hjälpt mig genom mycket och är något jag kan luta mig tillbaka på när allt annat känns mörkt. Det senaste året har jag både jobbat och bott i en kyrka och har skämtsamt sagt att jag har Jesus en trappa upp. Men det känns väldigt tryggt att veta att han alltid är där och lyssnar på mina små och stora problem. Som en kompis man kan gnälla till utan att behöva vara orolig att tråka ut någon. Min tro är mitt allt och jag kan inte tänka mig ett liv där jag inte tror på något. Att tro känns så självklart. Att kunna be en bön och känna att någon lyssnar eller att bara tyst få sitta i en kyrka tillsammans med andra människor är det som fått mig att orka när livet varit svårt.

Att kombinera tro och att vara hbtq har gått riktigt bra. Jag brukar skämtsamt säga att det är lättare att komma ut som lesbisk i kristna kretsar än att komma ut som kristen – vilket tyvärr ofta är sant. Jag får idag oftare försvara min kristna tro än det faktum att jag är tjej och blir kär i tjejer.

Bibeln är inte skriven av Gud utan den är skriven av människor. Människor med egna fördomar och regler som passade ett samhälle där homosexualitet inte var vad homosexualitet är idag. Och Jesus har aldrig sagt ett ont ord om homosexualitet! Tvärtom.

Bibeln är inte skriven av Gud utan den är skriven av människor. Människor med egna fördomar och regler som passade ett samhälle där homosexualitet inte var vad homosexualitet är idag.

Visst har jag hamnat i några situationer där folk har ifrågasatt hur jag kan leva mitt liv som jag gör och samtidigt säga att jag är kristen. Men även om de finns de som har fördomar mot mig så vet jag att Jesus älskar mig oavsett vad de tycker. Svenska kyrkan är en organisation med många olika människor och man kan inte döma ut en hel religion bara för att vissa människor har egna värderingar och åsikter som går emot ens egna. De gånger jag varit förbannad på Svenska kyrkan har jag sagt att »Jag är trött på Svenska kyrkan!« varpå mina vänner chockade brukar säga »Har du slutat tro på Gud?«. Då brukar jag svara: »Nej, jag och Jesus är bättre vänner än någonsin«. Tron är något som bor inom mig och ingen människa, troende eller icke-troende, har med det att göra.

Timmi 19 år:

Jag har växt upp i och är med i Pingstkyrkan, i en liten församling med omkring 200 aktiva medlemmar. Församlingen har alltid varit som ett andra hem för mig. Församlingen och min tro betyder väldigt mycket för mig. Min tro och min relation till Gud ger mig styrka att orka ta mig igenom livets svårigheter. Att aldrig behöva känna sig ensam, att det alltid finns någon som lyssnar, oavsett tid och situation. Det betyder mer för mig än något annat i den här världen!

När jag gick i högstadiet märkte jag att jag drogs till killar. Jag började utveckla känslor för en kille i min klass och jag visste inte alls hur jag skulle hantera det. Under hela mitt liv hade jag fått höra hur fel det var och vad som väntade dem som gav sig in i samkönade relationer. Jag höll en väldigt låg profil och pratade inte med någon om hur jag kände, för jag skämdes. När jag började gymnasiet så mårde jag väldigt dåligt på grund av detta. Jag visste inte riktigt vad jag skulle ta mig till. Samma år som jag tog studenten så blev jag handlöst kär i en kille. Det gjorde att jag inte kunde förneka saken längre och jag började sakteligen acceptera läget. Jag berättade för mina föräldrar och för

vänner jag verkligen litade på. Och jag har själv accepterat det faktum att jag är homosexuell, vilket känns som det viktigaste.

Under hela min uppväxt och under alla år av undervisning i kyrkan har jag ständigt matats med att det är fel, att det är en styggelse, en synd... Det är något som har varit väldigt svårt att få bort ur min hjärna. Jag vet att det inte är fel men ändå kände jag ibland skuld-känslorna komma krypande längs ryggraden. Men efter att ha läst *What the Bible Really Says about Homosexuality*, skriven av en katolsk homosexuell präst som heter Daniel Helminiak, så började jag mer och mer känna mig säker och trygg i min identitet som homosexuell. Min relation till Gud är precis lika stark som den alltid varit, trots att jag är homosexuell och har pojkvän. Det faktum att jag insett detta har gjort mig säker på att det inte är fel och säker på att Gud fortfarande älskar mig mer än allt annat. Det har gett mig en otrolig styrka!

Mikaela 23 år:

» I min familj är många New Age-anhängare. De flesta i min familj har gått ur Svenska kyrkan och själv blev jag aldrig ens döpt. Jag bad dock ofta till en personlig Gud när jag var liten. Jag reflekterade inte så mycket över det, det kändes naturligt. Men jag skydde organiserad religion som jag uppfattade som en massa regler för hur en skulle leva och exakt vad en skulle tro och tycka. Som vänster, feminist och icke-hetero ville jag hålla mig undan konservativa människor. Jag hade ett agnostiskt synsätt på mina böner. Kanske fanns det en Gud som lyssnade, kanske inte. Jag trivdes bra med båda alternativen.

18 år gammal satt jag en natt och sjöng psalmer för mig själv hemma. Jag kände som vanligt glädje, men den här gången dök det upp andra känslor också. Det här var en tid i mitt liv då jag i allmänhet kände mig mycket ensam och rädd men denna natt blev jag helt plötsligt trygg. Jag var inte ensam, jag var till och med omhändertagen. Gud fanns där, jag kunde känna det. Sedan dess har jag erkänt

Guds ständiga närvaro i såväl mitt liv som i hela skapelsen. Jag började läsa Bibeln, främst evangelieböckerna. Det kändes rätt och jag började definiera mig som kristen. Jag har behållit min reinkarnations-tro som jag haft sedan jag var barn och jag ser ingen motsättning där. Våra själar är odödliga. Varför skulle de bara vara på jorden en sådan begränsad tid som ett människoliv är? Jag är fortfarande inte döpt och tillhör därför tekniskt sett inget samfund men planerar att döpa mig inom Svenska kyrkan så småningom.

Det har gått mycket bra för mig att kombinera min tro och min hbtq-identitet. Jag har dessutom hittat ett större antal texter som uppmuntrar min identitet och livsstil än de 5–6 stycken som de konservativa kristna jämt viftar med. Att vara öppet kristen i ickekristna hbtq-sammanhang har i allmänhet inte varit några problem. Jag stöter på fördomar ibland, men brukar bli respektfullt bemött även då. Men de allra första veckorna i mitt liv som kristen tänkte jag på det här under dygnets alla vakna timmar. Förutom lesbisk var jag ju polyamorös, queerfeminist, anarkist och drag king. Var det något av det här som Gud inte gillade? De flesta kristna jag hade pratat med dittills hade hävdat det. Men jag trivdes ju så bra med min livsstil och allt det där var en viktig del av min person. Jag ville inte ta bort något av det och det gjorde jag inte heller. Och det går framåt! Det poppar upp fler och fler grupper som inte bara tar avstånd från idén om att heterosexualitet och monogami är det enda rätta utan som också aktivt vill bekämpa dessa normer.

Förutom lesbisk var jag ju polyamorös, queerfeminist, anarkist och drag king. Var det något av det här som Gud inte gillade?

Charlie 24 år:

Jag blev som många andra döpt in i Svenska kyrkan men jag har inte levt i en troende familj. Jag hade nog aldrig riktigt funderat över den kristna tron innan jag konfirmerade mig. Min konfirmation var en underbar resa som väckte många nya känslor i mig och det var under den perioden som min tro började växa sig starkare. Min tro är numera en stor del av mitt liv. Den genomsyrar det mesta jag gör och är en del av min identitet.

Under min grundskoleperiod insåg jag att jag blir kär i människor, inte i ett kön. I början pratade jag inte om det för jag visste inte hur jag skulle definiera mig själv och jag var rädd för hur andra skulle reagera. Nu är jag däremot väldigt öppen och min sexualitet är en lika stor del av mig som min tro.

Jag lever tillsammans med en man och vi har barn ihop. Min sambo är inte troende alls och det fungerar alldeles utmärkt. Vi är två människor som älskar varandra och det enda vi inte har gemensamt är tron på Gud. Våra barn är döpta in i den kristna tron men sedan är resten upp till dem. Jag kan bara låta dem upptäcka livet på sitt eget vis, precis som jag gjorde.

Att vara kristen och bisexuell har inte varit något hinder för mig, men det finns människor som måste sätta sig emot och jag får till och från frågor om just detta. Det mesta handlar om okunskap om både religion och sexualitet. Det finns många föreställningar om hur en kristen »bör« vara och »bör« tro och då får de inte riktigt ihop det med hur jag kan vara bisexuell. Jag tror på en älskande Gud, en Gud som accepterar människor precis som de är. Jag tror också på kärleken. Kärleken mellan människor, inte mellan kön.

KONTAKT/INFORMATION

www.rfslungdom.se

www.transformering.se

info@rfslungdom.se

trans@rfslungdom.se

RFSL Ungdoms förbundskansli: 08-501 629 40

BESTÄLLA UTBILDNING?

RFSL Ungdom utbildar i frågor som rör hbt, normkritisk pedagogik, sexuell hälsa och mycket mer. Vi erbjuder också utbildningar med syfte att arbeta mot diskriminering och för likabehandling inom alla typer av verksamheter och organisationer. Kontakta oss gärna så berättar vi mer!

www.rfslungdom.se/utbildning

utbildning@rfslungdom.se

08-501 629 45

RFSL Ungdom är ungdomförbundet för homosexuellas, bisexuellas och transpersoners rättigheter. Vi bildades 1999 som en avdelning under RFSL och blev eget förbund 2003. RFSL Ungdom är en av Europas i särklass största och mest inflytelserika hbt-ungdomsorganisationer med över 1000 medlemmar fördelade på tio lokala distrikt. Vi har en bred verksamhet som sträcker sig från sociala aktiviteter till politisk påverkan på lokal, nationell och internationell nivå. Förbundets högsta beslutande organ är kongressen som sammanträder en gång om året. Mellan dessa är förbundsstyrelsen högsta beslutande organ. Från vårt förbundskansli driver vår personal flertalet rikstäckande projekt och utbildningsinsatser.

Vi är skapade till Guds avbilder: till han, hon, hen, den, det. Till hetero, homo, bi, trans, queer. Vi är perfekta precis som vi är eftersom vi alla, med den mångfald som vi människor ger världen, speglar Gud och är Guds avbilder. SABINE, 22 ÅR

I Jag vet att Gud älskar mig berättar 16 personer om att vara homo, bi, trans eller queer och tro på Gud.

 RFSL Ungdom

